

“Perdó, Pare, per no plorar els morts a les pasteres”

Dll, 8/07/2013 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a l'illa de Lampedusa (Sicília) durant la celebració eucarística penitencial pels immigrants que troben la mort en les pasteres, 8 de juliol de 2013

*“Immigrants morts al mar, en aquelles barques que en lloc de ser un camí d’esperança han estat un camí de mort. Aquest era un dels titulars dels diaris. Quan fa unes setmanes em vaig assabentar d’aquesta notícia, que malauradament s’ha repetit massa vegades, el pensament hi va tornar després contínuament, com una espina dins el cor que porta patiment. I aleshores vaig sentir que **havia de venir avui a pregar aquí**, a complir un gest de proximitat, **però també a desvetllar les nostres consciències, perquè això que ha passat no es repeteixi. Que no es repeteixi, sisplau!**”*

Primer de tot, voldria adreçar però una paraula d’agraïment sincer, i d’ànims, a vosaltres, habitants de Lampedusa i Linosa, a les associacions, als voluntaris i a les forces de seguretat, que heu demostrat i demostreu atenció a les persones en el seu viatge cap a una meta millor. Vosaltres sou una realitat petitat, però oferiu un exemple de solidaritat! Gràcies! Gràcies també a l’Arquebisbe, Monsenyor Francesco Montenegro, pel seu ajut, per la seva tasca i per la seva proximitat pastoral. Saludo ben cordialment l’alcaldessa Giusi Nicolini, moltes gràcies pel que ha fet i fa. I adreço també una salutació als estimats immigrants musulmans que avui, al vespre, comencen el dejú del Ramadà, amb el desig d’abundosos fruits espirituals. L’Església us és propera en la recerca d’una vida més digna per a vosaltres i les vostres famílies. A vosaltres: *o'ixà!**

Aquest matí, sota la llum de la Paraula de Déu que hem escoltat, voldria proposar algunes paraules que provoquin sobretot la consciència de tothom, i empenyin a reflexionar i a canviar concretament certes actituds.

«**Adam, on ets?**»: és la primera pregunta que Déu adreça a l’home després del pecat. «On ets, Adam?». I Adam és un home desorientat que ha perdut el seu lloc en la creació perquè creu que pot arribar a ser poderós, dominar-ho tot, ser Déu. L’harmonia es trenca, l’home s’equivoca, i això es repeteix també en la relació amb l’altre que ja no és el germà que hem d’estimar, sinó simplement l’altre que molesta la meua vida, el meu benestar.

I Déu planteja la segona pregunta: «**Caín, on és el teu germà?**». El somni de ser

poderós, de ser gran com Déu, és més, de ser Déu, porta a una cadena d'errors que és una cadena de mort, porta a vessar la sang del germà!

Aquestes dues preguntes de Déu també ressonen avui, amb tota la seva força! Molts de nosaltres, m'hi incloc jo també, estem desorientats, no prestem atenció al món on vivim, no curem, no custodiem el que Déu ha creat per a tothom i ja no som capaços ni tan sols de custodiar-nos els uns als altres. I quan aquesta desorientació assumeix les dimensions del món, s'arriba a tragèdies com a la que hem assistit.

'On és el teu germà? La veu de la seva sang clama fins a mi' diu Déu. Aquesta no és una pregunta adreçada als altres, és una pregunta adreçada a mi, a tu, a cadascun de nosaltres. Aquests germans i germanes nostres miraven de sortir de situacions difícils per trobar una mica de serenor i de pau; buscaven un lloc millor per a ells i per a les seves famílies, però van trobar la mort. Quants cops els qui busquen això no troben comprensió, no troben acollida, no troben solidaritat! I les seves veus clamen fins a Déu! I un cop més us agraeixo a vosaltres, habitants de Lampedusa, la vostra solidaritat.

Recentment he parlat amb un d'aquests germans. Abans d'arribar aquí van passar per les mans dels traficants, dels qui exploten la pobresa dels altres, aquestes persones per les quals la pobresa dels altres és una font de benefici. Com han arribat a patir! I alguns no han aconseguit arribar...

«On és el teu germà?» Qui és el responsable d'aquesta sang? En la literatura espanyola hi ha una comèdia de Lope de Vega que narra com els habitants de la ciutat de Fuente Ovejuna maten el governador perquè és un tirà, i ho fan de manera que no se sàpiga qui ha dut a terme l'execució. I quan el jutge del rei demana: «Qui ha matat el governador?», tots contesten: «Fuente Ovejuna, senyor!». Tothom i ningú! Avui aquesta pregunta també emergeix amb força: **Qui és el responsable de la sang d'aquests germans i germanes? Ningú! Tots contestem això: no sóc pas jo, jo no hi tinc res a veure, deuen ser els altres, no pas jo.**

Però Déu ens demana a cadascun de nosaltres: «On és la sang del teu germà que clama fins a mi?». Al món, avui ningú se sent responsable d'això, hem perdut el sentit de la responsabilitat fraterna; hem caigut en l'actitud hipòcrita del sacerdot i del servidor de l'altar, dels quals parla Jesús a la paràbola del Bon Samarità: mirem el germà mig mort a peu del carrer, potser pensem "pobret", i continuem el nostre camí, no és la nostra tasca; i amb això ens tranquilitzem, sense problemes de consciència.

La cultura del benestar ens porta a pensar en nosaltres mateixos, ens fa insensibles als clams dels altres, **ens fa viure en bombolles de sabó, que són maques, però no són res, són el miratge de la futilitat, del provisional, que porta a la indiferència cap als altres**, és més, porta a la globalització de la indiferència. **En aquest món de la globalització hem caigut en la globalització de la indiferència. Ens hem acostumat al patiment de l'altre, no ens pertany, no ens interessa, no és cosa nostra!**

Torna la figura de l'Innominat d'Alessandro Manzoni. La globalització de la indiferència fa de tots nosaltres uns "innominats", responsables sense nom i sense rostre.

«Adam, on ets?», «On és el teu germà?», són les dues preguntes que Déu planteja al començament de la història de la humanitat i que també adreça a tots els homes del nostre temps: també a nosaltres.

Però jo voldria que ens plantegéssim una tercera pregunta: «Qui de nosaltres ha plorat per aquest fet i per fets com aquest?» Qui ha plorat per la mort d'aquests germans i germanes? Qui ha plorat per aquestes persones que eren a la barca? Per les joves mares que portaven els seus nens? Per aquests homes que desitjaven alguna cosa per sostenir les seves famílies? Som una societat que ha oblidat l'experiència del plor, del "patir amb": **la globalització de la indiferència ens ha manllevat la capacitat de plorar!**

A l'Evangeli hem escoltat el crit, el plor, el gran lament: «Raquel plora els seus fills... perquè ja no hi són». Herodes va sembrar la mort per defensar el seu benestar, la seva bombolla de sabó. I això continua repetint-se.

Demaneu al Senyor que esborri tot allò que d'Herodes ha quedat en el nostre cor; demaneu al Senyor la gràcia de plorar la nostra indiferència, de plorar la crueltat que hi ha en el món, en nosaltres, i també en qui anònimament pren decisions socioeconòmiques que obren el camí a drames com aquest.

«Qui ha plorat?». Qui ha plorat avui en el món?

Senyor, en aquesta litúrgia, que és una litúrgia de penitència, **demanem perdó per la indiferència cap a tants germans i germanes, et demanem perdó, Pare, per qui s'ha acomodat i s'ha tancat en el propi benestar que porta a l'anestèsia del cor, et demanem perdó per qui amb les seves decisions a**

**nivell mundial ha creat situacions que condueixen a aquests drames.
Perdó, Senyor!**

Senyor, que avui encara puguem sentir les teves preguntes: «Adam, on ets?», «On és la sang del teu germà?»».

Traducció: Marta Nin

*o'ixà: (o'scià en sicilià de Lampedusa) significa 'alè meu, respir meu'; els habitants de l'illa de Lampedusa fan servir aquesta expressió com a salutació afectuosa [N.d.T]